

TEATRUL „BULANDRA“

FURTUNA

de Shakespeare

21 octombrie 1983

Spectatorii actuali ai montării de la Sala Studio se împart în două categorii: cei care văd pentru prima oară spectacolul lui Liviu Ciulei și cei care vin să-l revadă. Cei dinții vor fi copleșiți de viziunea shakespeariană atât de fastuos transpusă scenic, cei din urmă vor căuta să adîncească primele impresii. Strălucirea inițială s-a păstrat, dar nu intactă. Unele tablouri s-au estompat (jocul de șah), altele au crescut în pondere (complotul, perfida trădare), unele detalii au fost neglijate (agitația de pe punte, baletul, dialogul zeitelor). De la premieră au trecut cinci ani. La rampă, Forj Etterle nu va mai pași niciodată... Unele personaje au căpătat alți interpreți... Nici Prospero nu mai e același. Dar în demnitate la rațiune, speranța în regenerare morală (claritatea mesajului renașcentist cîștigă enorm prin fluentă modernă a traducerii datorate regretatului Radu Nichita Rapaport și Ninei Cassian) continuă să ajungă la public seară de seară. În lumina crudă care se revarsă asupra întregii săli, protagonistul se adresează fiecăruia în parte, cerînd ca vâlul amăgirii să dispară și conștiința de sine să reîntre în drepturi: omul depinde de oameni, inteligența lucidă trebuie să se coalizeze împotriva agresivității aberante. Insulă a ficțiunii, acest refugiu al unei umanități în deri-

vă, abstras dintr-o lume în soluție, este populat de prototipuri antrenate într-o povestire alegorică. Florian Pittiș (Ariel), singurul interpret peste care timpul pare că n-a trecut, într-o fascinantă identificare cu rolul, se lasă sfîșiat între obediență și aspirația spre libertate: trupul îi e imponderabil, privirea, incandescentă. Mariana Mihut (Miranda) joacă aproape cu aceeași înflăcărată pasiune, dirijîndu-și emoția spre avidă curiozitate și incipientă senzualitate. Victor Rebengiuc (Caliban), riguros în extraordinara sa compoziție, nuanțează cu voluptate tipul extravertitului, agresiv și obtuz, de o istețime primitivă, lipsită de criterii. Petre Gheorghiu e un Prospero blînd, tolerant și trist, poate prea puțin măcinat de condiția tragică a creatorului ce se constată înstrăinat de propria creație, de propria voință. Mircea Bașta în Alonso e impozant ca ținută, dar palid ca prezență. Marcel Iureș, cu umor sarcastic și surîs sardonice, a devenit Antonio, personajul malefic. Ion Cocieru, în Sebastian, păstrează vocea timbrată și insinuantă, versatilitatea necesară intrigantului. Mircea Diaconu, forțînd o anume detașare ironică, exagerează ghidușia lui Trinculo. Într-o excelentă formă, Ștefan Bănică, fără să șarjeze nici o clipă, dilată totuși involuntar momentele comice. Cu o impresionantă statură, însă cu un glas prea mic, încă fără suficientă poezie în trăire, Constantin Brînzea (Ferdinand).

Irina COROIU

TEATRUL „BULANDRA“

AMINTIRI

de Aleksei
Arbuzov

13 octombrie 1983

Faptul că, adesea, trecerea timpului este benefică pentru un spectacol e cît se poate de elocvent ilustrat de cazul *Amintirilor*, care, la mai bine de un an de la urcarea pe scenă, a căpătat coerență și un ritm îmbunătățit, la nivelul viziunii de ansamblu (regia: Ion Caramitru), dar, mai ales, coeziune, la acela al interpretării: dacă, în cronica de la premieră, reproșam montării o insuficiență armonizare a contribuțiilor actoricești, reprezentarea văzută acum se impune tocmai prin omogenitatea stilurilor de joc, deși, între timp, în distribuție au intervenit cîteva modificări. Cea mai importantă, din punctul de vedere al ponderii pe care o deține în spectacol, e introducerea Mariei Ruxandra Voicilă în rolul Kira; tinăra actriță are prospețimea și înflăcărată necesare, iar cu timpul vor dispărea, desigur, și unele stridențe vocale ce țin de insuficiența sa experiență profesională. O plăcută surpriză este apariția Andei Călugăreanu în rolul unei cîntărețe de local: glasul profund, cu inflexiuni răscolitoare, al interpretei se adecvează perfect acestui spectacol evocînd „sufletul slav“. Dacă interpretarea Beatei Fredanov și cea a lui Ion Besoiu rămîn, în continuare, la un înalt nivel artistic, compoziția — altminteri atent și inteligent concepută —

a Mirelei Gorea pare pîndită de primejdia manierismului. Constantin Brânzea a căpătat deplină siguranță într-unul dintre rolurile-cheie ale montării : actorul întruchipează dezinvolt și cu farmec atît ipostaza de lichea simpatică a personajului său, cît și pe aceea de ființă sensibilă și profundă. Indiscutabil „centru de greutate” al întregului spectacol, Gina Patrichi realizează o creație atît de minuțios șlefuită încît, pentru multă vreme, cred, numele personajului va fi, pentru noi, sinonim cu acela al actriței.

În sfîrșit, remarcăm cu plăcere „actualizarea” programului de sală, care re-produce citate ample (și numai favorabile — slăbi-ciune scuzabilă) din presă : el indică însă (mai puțin scuzabil) numele Mariei Gligor ca interpretă a rolului Șurocika : în reprezentație a apărut, de fapt, Zoe Muscan.

A. G.

...134

TEATRUL GIULEȘTI

NU NE NAȘTEM TOȚI LA ACEEAȘI VÎRSTĂ

de Tudor Popescu

13 octombrie 1983

Protagonistii, Dorina Lăzăr și Corado Negreanu, dau forță și pregnanță unei lecturi regizorale ilustrativiste. Ceea ce era expozițiv, monoton la premieră s-a estompat de-a lungul celor 134 de reprezentații.

O atentă și scrupuloasă distribuie a detaliilor în interpretare a împlinit personajele. Tentativele eroilor de a-și vindeca rănille adînci, înfrîngerile provocate de prejudecăți, lășitate, intoleranță, ipocrizii, compromisuri, în relațiile cu semenii, sînt apăsate de greutatea timpului irreversibil.

Această sugestie dă o gravitate neliniștitoare spectacolului. În secvența finală, Ștefan (Corado Negreanu) stă la masă în semiîntineric, chinuit de întrebări. Umerii lăsați, miinile atîrnă neputincioase, privirea, în gol. O singurătate înspăimîntătoare se profilează.

L. P.

...85

TEATRUL
DE COMEDIE

TURNUL DE FILDEȘ

de Viktor Rozov

10 octombrie 1983

Spectacolul regizat de Ion Cojar în scenografia lui Ion Popescu Udriște l-am regăsit la fel de armonios, de spontan, de viu, ca la premieră. Ni se prezintă radiografia socio-morală a cauzelor care destramă armonia unei familii din zilele noastre, ni se dezvăluie convenții sociale ce desfigurează prin ipocrizie, compromis și fals, normalitatea relațiilor umane.

Actorii, bine instalați în rol — Ion Lucian, Iarina

Demian, Stela Popescu, Liliانا Țicău, Consuela Dărie, Dorina Done, Violeta Berbiuc —, compun reliefat decupajul caracterologic al piesei. Remarcăm și cîteva prezențe noi. Astfel, pitorești pete de culoare sînt aparițiile actorilor Dem Savu, Virginia Mirea, Dan Tufaru. Expresiv, arăbescul psihologic conturat de Vladimir Găitan în Iasunin, erou măcinat de morbul parvenirii. Florin Anton compune cu suavitate juvenilă, naturalețe și savoare imaginea tînrului furios al lumii respective.

L. P.

...161

TEATRUL
„ION CREANGĂ”

ALBĂ CA ZĂPADA

de Ioan Roman,
după Frații Grimm

9 octombrie 1983

Dramatizînd cunoscuta poveste a Fraților Grimm, Ioan Roman pare a-și fi propus, în primul rînd, respectarea cît mai strictă a datelor basmului, rezistînd tentației de a opera vreo demitizare sau actualizare. Prin urmare, peri-pețiile la a căror desfășurare asistăm sînt cele de toți știute, personajele își păstrează caracteristicile clasice, farmecul romantic

A. G.

(Continuare la p. 60)